

List ljudstvu v poduk in zabavo.

Izhaja vsak četrtek in velja a poštno vred in v Mariboru a pošiljanjem na dom za celo leto 2 gld. 50 kr., za pol leta 1 gld. 30 kr., za četrt leta 65 kr. — Naročnina se pošilja upravitelstvu v tiskarni sv. Cirila, koroške ulice št. 5. — Doležniki tiskovnega društva dobivajo list brez posebne naročnine.

Posamezni listi dobé se v tiskarni in pri g. Novak-u na velikem trgu po 5 kr. Rokopis se ne vračajo, neplačani listi se ne sprejemajo. Za oglasila se plačuje od navadne vrstice, če se natisne enkrat, po 8 kr., dvakrat 12 kr., trikrat 16 kr.

Kaj bo z našo prihodnostjo?

Ta misel me mnogokrat prevzame v sedanjem času; prevzeti pa mora tudi vsakega narodnjaka, ako ima srce za naše slovensko ljudstvo. In kaj je takšnega v sedanjem času? Naj vam torej sedaj nekoliko pojasnim naše sedanje razmere. Izseljevanje v Ameriko je čedalje silniše in silniše; dan za dnevom vre ljudstvo tje čez morje, tam pa potem nekatere stiska nedopovedljiva beda in reva; žalostnih poročil nam dohaja dovolje sem iz novega sveta, vendar vse to ne preplasi in ne ustavi ljudstva, ki misli, da je Amerika dežela, po kateri se cedi med in mleko. Tam so neki kar kupi zlata in se človek samo pripogne, pa je bogat! Ni še dolgo, kar sem bral v »Gospodarju« pismo, ki ga je pisala neka deklica svojim staršem sem preko morja; v njem popisuje strašne nadloge in trpljenje, ki so jih prestali in jih še bodo morali prestati izseljenci; pa vse nič ne pomaga. Tiste, ki jih »vročica« po Braziliji prijema, tega ne beró; pa saj oni vsakemu privadranemu razcapancu več verujejo, kakor pa pametnemu človeku, ki bi jih rad pred nesrečo obvaroval. Zakaj pa agenti, ki vas sleparijo z dobroto Amerike — zakaj ti sami ne gredó tje v novi svet, če je res tako zveličavno dobro tam! Se ve, da se prigodi izmed tisoč enemu, da mu je dobro, ali vsaj piše tako in ljudstvo, kedar to sliši, je vse razgreto za novi svet.

Ljubi moji Slovenci, poprimite se pridno dela v svoji domačiji. Živite zmerno, kakor ste živeli, in srečni boste bolj, kakor bi bili morebiti v daljni Ameriki, kjer vas gotovo čakajo trpljenje in težave; saj tukaj je dolina solz; prava sreča nas čaka se le v nebesih, kamor bomo prišli po spokorjenju in po živi veri v Boga. Ali žal, vere manjka ljudstvu in zato je toliko nezadovoljnosti, godrnjanja in prepira.

Mladi svet je dandanes že hudo spriden; poboji, tepeži in druge hudobije so že kar v navadi in to vse

zavolje slabe vere. Kdor ne spoštuje svojih dušnih pastirjev, takšen je na slabem potu. Brezverstva v sedanjem času pa so krive tudi brezbožne šole po mestih. Imel sem priliko opazovati nekoč dijake srednjih šol v cerkvi; naj mi nikdo ne zameri, da to povem, nobeden ni zmezil z ustnicami, ne čital in držali so se, kakor kamniti kipi in se celo pri povzdigovanju niso pokleknil. Kaj imamo od takih pričakovati dobrega? Da bi takšen kedaj branil vero in narod slovenski, to je zastoj. Kedar zapustijo šole in nastopijo svoje službe, kakoršne koli, pomagali nas bodo zatirati in tlačiti pod jarem naših nasprotnikov: zakaj kdor je brez vere, on je tudi navadno nemčur ali njemu enak »naprednjak« in takih je čedalje več med nami Slovenci. Oni več verujejo zvitim lažem naših nasprotnikov, kakor pa poštenim boriteljem slovenskim. In taki se nahajajo med priprostim ljudstvom, kakor v višjih krogih. Tožno in silno gospodarstvo nemčurjev nam kaže sosednja koroška dežela. Kdor »Mir« prebira, jasno vse to izpozna. Nahajajo se pa med ljudstvom taki, ki so nekoliko pogledali v višje šole; taki se zdijo silno učeni in omikani, pa njih surovost se mnogokrat pokaže na takih mestih, kjer je zadnji gorski kmet bolj olikan od takih prenapetih sanjačev. Kaj je omika in učenost brez vere? Žalostna razvalina in prevara tistega, ki ji je v službi. Ljubi Slovenci, slušajte svoje dušne pastirje, kar vas učijo in svarijo, spoštujte jih; oni so vaši prvi voditelji in vaši poslednji pomočniki. Ljubite pa tudi svoj jezik materni, ne udajte se našim nasprotnikom ne pri volitvah, ne pri drugih enakih priložnostih, kajti oni imajo le tedaj za vas sladko besedo, kedar bi jim bili vi v korist in dobiček, potem vas pa ne poznajo več. Kdor se sramuje očitno slovensko govoriti, tak je naš nasprotnik, ne verujte mu! Naše geslo bodi: »svoji k svojim«; na našem dnevnem redu bodi sv. katoliška vera, za njo pa prva narodnost. Z živo vero, neomahljivo pridnostjo skušajmo vzboljšati našo prihodnost in

če to dosežemo, bomo zadovoljni in srečni v naši domovini, ne bodo se vam želje budile po dalnjem tujem svetu; zginile bodo nerodnosti izmed Slovencev; mir in složnost bode vladala med njimi. V to pomozi Bog! Franc Kresnik.

Deželni zbor.

V seji dne 17. aprila je priporočal poslanec Kaltenegger svoj predlog glede na uravnanje glavnih cest in potov ter je v svojem govoru razkril marsikatero napako tik javnih cest, toda segel je nekoliko predaleč, v pravico bližnjih posestnikov. Kulturni odsek pa bode še o tem predlogu poročal o svojem času v deželnem zboru. Zatem je bilo rešenih nekoliko prošinj občin za višje doklade. Prav je imel dr. Reicher, ko je rekel, da so občinske doklade že doslej skorej povsod previsoke, ali kaj more vlada za to, saj se občinam naklada veliko stroškov tudi od dežele?

V seji dne 18. aprila je ces. namestnik, baron Kübeck odgovoril na interpelacijo posl. Poscha glede na zapuščino Konstancije Jax, da je z zapuščino že blizo vse v redu, toda ali je bilo za to 10 let treba? — Poslanec Jerman je na to priporočal svoj predlog o preuredbi cerkveno-stavbinske postave in pa predlog, kako se naj razdeljuje zapuščina srednjevelikih kmetij. Dobro bi bilo, ko bi se v tej reči kaj sklenilo, ali v tem dež. zboru ni za to veliko upanja. V seji dne 20. aprila je predlagal deželni odbornik, dr. Wannisch, naj se 2.3 rodovinom v Bukoveih pri Ptuji, ki so, kakor znano, pogorele, dovoli 2000 gld. podpore iz deželne blagajnice. Predlog so vsprejeli brez ugovora. Istotako so vsprejeli predlog dež. odbora glede nekih javnih naprav v Gradci, račun o pokojninski zalogi za učitelje ter še naposled dovolili okr. zastopu v Oberwölzu in občini Nadole pri Rogateci pobirati višje doklade.

V seji dne 21. aprila so vsprejeli nasvet dr. Heilsberga, naj železniški odsek poroča ustmeno o predlogih glede na novo voznjino pri južni železnici ter o davku, ki ga misli vlada naložiti na blago, ki se pošlje po železnicah. Ta nasvet mu je obveljal v zboru in tako utegne v kratkem priti stvar pred dež. zbor: ali bode to kaj izdalo?

H koncu seje pa je vprašal poslanec dr. Starkel, kaj in kedaj bode ces. namestnik odgovoril na vprašanje dr. Neckermanna z dne 17. septembra 1893. V tem vprašanju se je reklo, da vlada preveč boža Slovence na Dolenjem Štajarji in to vznemirja tamošnje Nemce. To je drzno vprašanje!

Cerkvene zadeve.

Blagej ženi v spomin.

Ribnica na Pohorji, 14. aprila.

Naši zvonovi, ki so na veliko soboto in nedeljo tako radostno oznanjevali Kristusovo vstajenje, kako se jim je v kratkem glas spremenil! Med tem, ko so prej klicali svetu: Aleluja, Kristus je vstal od mrtvih, čez par dni je tužno pojó zadnjo pesem: Naj počiva v miru! Cele štiri dni se je razlegal ta glas po župniji in nazznanjal ljudem ločitev dveh važnih, daleč okoli znanih in v krogu mnogih prijateljev dragih oseb: Ane Štrajhar, veleposestnice v Hudemkôtu in pa Janeza Praznik, posestnika v obojih občinah naše župnije. Ker sta bila oba mnogim v dobrem spominu in prijaznosti, naj tudi

še dragi nam »Gospodar« spregovori ob svežih gomilah njunih par besedic, rajnima v spomin, nam pa v posnemanje in tolažbo.

Ana Ričnik, prej omožena Kuhelnik, sedaj Štrajhar, bila je rojena leta 1825, dosegla je toraj starost 68 let. Kot hči kmetskih starišev se je omožila k sosedu, kjer je s svojim prvim možem v lepem miru in zadovoljnosti živela kacic 15 let. Ali Božja previdnost ji utrga moža še v zgodnejši dobi in jo ostavi samo. Ker pri oskrbovanji več posestev niso zadostovale njene moči, omožila se je v drugič s sedanjim možem gosp. Štrajhar, s katerim je tudi celih 23 let prav zgledno živela, radostno delila z njim vesele ure, potrpežljivo nosila skrbi in trud gospodarstva in ljubezni prenašala križe in težave. Žalibog bilo je zadnjih največ, posebno še, ko je pred kacinimi osmimi leti jo napadla mučna in strašna bolezen: rak jo je začel grizti na prsih. Koliko je ona v tem prestala, ko so ga ji zdravniki izrezali, pa ne ozdravili!

Upanje po zdravju bilo ji je torej že davno pošlo, zato se je tem raje zatekala k drugemu zdravniku, kateri celi vse rane, namreč k Bogu, kolikor ji je bolezen pripuščala, hodila je rada v cerkev, prejemale pogosto sv. zakramente ter zadnje dneve le bolj v molitvi preživela. Še celo na Veliki petek ležala je v cerkev, potem pa jo kmalo napadejo takšne težave, da je na Velikonoč popoldne komaj še sprejela sv. zakramente. Lučica njenega življenja je še slabo brlela do srede, kadar je ob polu petih popoldne jo upihnil smrtni angelj in jo rešil groznega trpljenja.

Otrok telesnih ona ni imela, pa je toliko bolj skrbela za druge ter mnogo rejenčkov vzgojila. Enako je bila njena roka vedno odprta revežem in beračem, katerih nikoli ni praznih puščala od hiše. Posebno pa je svoji družini bila vedno skrbna mati, da se je vsakdo celo domač čutil v njenej hiši. Vse to so pričale in potrdile obilne solze ob njenem mrtvaškem odru! Koliko skrb pa je ona imela za gospodarstvo, da je kljub svojej boleznii vedno vsaj z besedo oskrbovala gospodinjstvo štirih posestev. Njena beseda, njen svet, njen ukaz, in vselej bilo je prav! Tako zna le on, ki se gospodarstva do dobrega priučil, z ljubeznijo oklene in stanoovitno vstraja do konca. Takšna gospodinja bila je rajna, gotovo vsem v najboljši izgled!

Kako jo je vse ljubilo in spoštovalo, pričalo nam je gorko sočutje mnogih v njenej boleznii, pričal nam tudi mrtvaški oder z dragimi venci obložen in trakovi ovit. Prekrasne vence so darovali: gospa Pahernikova v Vuhredu in rodbina Ričnikova v Ribnici. Tudi naše bralno društvo ni pozabilo, da je v njenih prostorih tolikrat zborovalo; pokazalo je ji to svojo hvaležnost s krasnim vencem. Še celo njeni rejenčki niso hoteli zaostati, napravili so ji tudi ličen venec z napisom: Ne pozabljivi materi — hvaležni rejenči. Naj mirno počiva v Gospodu!

Bilo je v soboto dne 8. aprila, ko se je zbralo v hiši žalosti nenavadno obilno število pogrebcev, odličnih stanov, od blizo in tudi od daleč. Med jokom vzdignili smo z venci okrašeno krsto ter spremili jo konečno po opravljeni sv. maši na mirodvor, kjer se je v rodbinskem žerfu A. Ričnikovem ji pripravil prostor za poslednji počitek. Pri odprtem grobu govorili so č. g. župnik ganljiv govor med jokom in sočutjem ogromne množice ljudi.

Kako prazno in pusto je za Teboj, draga Ana, čuti najprej Tvoj žalosten mož in zapuščeni sorodniki in rejenči! Kako težko se sprijaznimo z mislijo, da pridne gospodinje, vrle »mamice« Kuhelnikove ni več, vsi prijatelji in znanci, tega dopovedati je moje pero preslabo. Le to naj dostavim v imenu vseh Te v bo-